

UNIVERSITAT
A MANRESA

Educació, família, empresa i societat: valors en clau de futur

Bona tarda a tothom: autoritats, professorat, mares i pares, alumnes, amigues i amics...

Buenas tardes, un saludo a todos los que, venidos de fuera de Catalunya, hoy nos acompañan en este acto de tanta significación. Padres, hermanos, parientes, amigos que estáis aquí para dar vuestro apoyo a los que hoy se gradúan. Para ellos es un hito importante en sus vivencias. A partir de ahora se abre una etapa de esperanza, no exenta de dificultades, pero también llena de oportunidades que, con trabajo, pueden conseguirse. De todo ello voy a tratar en mi intervención.

Poques vegades una persona té l'oportunitat de fer una reflexió personal per a compartir-la amb un auditori com aquest. Jo miro aquesta sala i veig els components per a crear futur. Un futur que molt probablement no viuré en primera fila, però del que me'n sento igualment responsable com si l'hagués de gaudir minut a minut.

Avui, des d'aquesta oportunitat que em brinda la Fundació Universitària del Bages, permetin-me que reflexioni sobre el paper que tenim encomanat tots els que avui ens hem reunit, en el marc d'aquest magnífic Kursaal, en la construcció del que podríem anomenar un món valuós. I dic valuós aprofitant-ne totes les seves accepcions: valuós pel que té d'important, valuós pel que té de valors i valuós pel que té d'enriquiment.

Més enllà de polítics, educadors, amics i alumnes, avui som aquí una colla de pares i fills. Molts fins i tot pares i fills a la vegada. Amb això vull fer-los reflexionar de la importància que té traspassar generació rere generació, un món millor, més autèntic i amb més valors.

Massa sovint la societat ens empeny a retre homenatge a les polítiques del tot s'hi val. Com moltes vegades haureu sentit a dir, la nostra és una societat que massa sovint atorga lideratges a persones amb dèficit de valors però amb un excés d'autoestima. Tanta, que sovint arrossega col·lectius al desastre.

Avui, aquí, en el marc d'aquesta trobada d'amics compromesos en l'educació dels nostres joves, és bo recordar-nos a nosaltres mateixos el paper que hem de tenir en aquesta construcció de l'endemà.

Als que representen la ciutat, els polítics, per recordar-los que son on son perquè confiem bona part de les nostres esperances en ells. En el seu bon criteri per defensar el benestar col·lectiu. Manresa, avui i aquí, és una ciutat important que promou l'educació professional i personal de joves d'arreu de l'estat. Aquest d'avui és un bon exemple per fer-lo créixer i fer de la nostra ciutat un referent en formació de noves generacions. Soc coneixedor de prop de la bona gestió de la Fundació Universitària del

UNIVERSITAT
A MANRESA

Bages. Amb la FUB hi tinc una entranyable relació que fa que avui estigui preocupat per la seva independència. A Manresa no ens podem permetre perdre un referent com aquest centre universitari i abandonar-nos a la dissort. Fer-ho, no és perdre una contesa, és perdre la guerra.

Als que representen la docència. A les seves mans hi posem el modelar personalitats en procés de creixement. A les seves mans hi confiem la transmissió de coneixements i actituds basats en l'ètica, la dedicació, l'esforç i la solidaritat. Uns valors que, a més de fer-los millors persones i millors professionals, sembraran la llavor d'un canvi de model econòmic i empresarial on el seny sigui senyera i l'esforç, moneda.

A les mares i als pares. Perquè l'amor i l'admiració que senten pels seus fills no els facin errar en la important tasca d'educar-los en valors. Perquè recordem que massa sovint se'ns fa difícil actuar amb prou rigor per tapar altres mancances en l'atenció als nostres fills. Ahir, avui i demà, la societat sempre estarà faltada de persones sinceres. Persones que sàpiguen dir "no" quan és que "no", sabent que lluny de decebre algú, li regalen un grapat de realisme, sense que això pressuposi desentendre's de les dificultats d'altres.

A la societat i als amics. Ells formen part de la vida col·lectiva. Ells ens ensenyen a entendre que res no serà fàcil. Però també, si sabem llegir bé entre línies, ens ensenyen a que no tot s'hi val. Que qui erra, més tard o més aviat, ha de pagar-ne les conseqüències. Aquesta ha estat una lliçó recent que tots patim avui en forma d'estalvi i de dificultats econòmiques. La mateixa societat que feia exemple de grans prohoms de l'economia mundial, avui en paga caríssima la seva desinhibició. La mateixa societat que no escoltava les queixes dels cantaires de l'Orfeó Català, avui paga en forma de desprestigi general, la seva poca implicació.

Com he dit abans, ens trobem en un moment realment difícil per una forta crisi que provoca a empreses i empresaris una sensació de desassossec que, en molts casos els suposa veure com els seus projectes es desacceleren o, senzillament, cauen a trossos. Això no tan sols és una situació racionalment negativa, sinó que també ho és emocionalment. Evidentment, els empleats també en pateixen les conseqüències: atur, disminucions de jornada i/o de sou o en el millor dels cassos, més pressió laboral i incertesa en el manteniment del lloc de treball.

Tot plegat es tradueix en un escenari governat per la por. Estudis realitzats conclouen que un 31% de les empreses enquestades –és a dir, una de cada tres empreses– declaraven viure en un clima de por, que s'hi ha instal·lat amb normalitat i que col·loca a aquestes empreses en situació de paràlisi emocional, manca de creativitat, disminució de productivitat i pèrdua d'implicació i compromís interns.

Com combatre la por? Crec, personalment, que la por i el talent no poden coexistir en una organització. Darrera la por al fracàs, hi ha el repte de l'èxit. En realitat la por és la cara lletja d'una alternativa excel·lent. Per tant, depèn de cada un de nosaltres, escollir una opció. Jo ho tinc clar: la vida m'ha ensenyat que, qui treballa amb optimisme, té

més èxit i, per altra banda, el millor de nosaltres ho donem quan ens sentim inspirats i no quan vivim espantats.

Ara bé. No n'hi ha prou amb dir: Jo vull ser optimista!. Aquesta actitud s'ha d'acompanyar amb talent i amb valors com la confiança, la paciència, el coratge, l'autoestima, l'esperit de treball, l'esforç i molta disciplina. No n'hi ha prou en ser un geni, o un dels primers de la promoció. Cal també molta perseverança i un alt grau de compromís, un valor que, per cert, avui va de baixa.

Només així s'aconsegueix diferenciar-se i, per tant, destacar. I us ho dic per experiència: jo m'ho autoimposo i demano el mateix als meus col·laboradors. Això fa possible que avui visquem la crisi com un camí difícil prop d'un penya-segat, però alhora com una oportunitat per fer-nos forts, gaudir treballant, viure-ho des del "bon rotllo" amb els companys, fent pinya perquè al final del túnel hàgim crescut com a persones i com equip ens haguem fet més forts en caràcter i més savis en coneixement.

Gràcies a la meva responsabilitat professional he tingut la sort de conèixer exemples de persones que han superat adversitats molt més importants que una crisi econòmica o laboral. Són casos excepcionals de superació, que demostren que amb dedicació i entusiasme res és impossible.

Miles Hilton-Barber, és britànic i entre les seves fites hi ha la de ser la primera persona cega que coronà el Kilimanjaro o el de recórrer en ultralleuger els més de 21.000 Km que separen Londres i Sydney. Jasiak Mela és polonès i tot haver-li amputat la cama i el braç drets als 13 anys, per un accident, va ser capaç d'emmirallar-se en l'explorador Marek Kaminski, i repetir la seva gesta: arribar a peu en un mateix any als dos pols de la Terra.

Aquests són dos exemples de persones immenses, però ni ha moltes altres que també podríem destacar per haver portat les seves capacitats i la seva vida al límit i, sobretot, pels seus valors: l'esforç continuat i la lluita per la superació en circumstàncies adverses. Uns valors vinculats, necessàriament, al progrés dels individus i dels col·lectius.

Segons el "cercador de talents" Luis Conde, el directiu que triomfarà serà el que més s'esforci, però haurà de tenir capacitat d'entusiasme, seguretat en si mateix, lideratge, honestedat i lleialtat a la seva ètica personal. Altres aspectes que es valoraran seran l'empatia, la tolerància, el respecte i l'esperit emprenedor i haurà de predicar amb l'exemple per guanyar-se la confiança i el respecte.

Precisament la dura realitat econòmica que vivim ens recorda amb molta cruesa que la confiança és un element clau no sols en l'àmbit personal, sinó també en el dels negocis. Qui es mereixedor de la confiança pel seu bon fer té un avantatge competitiu evident. Crec que bona part de la responsabilitat de la crisi econòmica recau en una crisi d'ètica. Si acceptem el tot s'hi val, estem acceptant la llei de la selva, la del més fort, només perquè és més fort, no perquè sigui millor, ni més just.

UNIVERSITAT
A MANRESA

Les regles del joc en el món de l'economia han de tenir en compte una ètica de la veritat i de la proporció de les coses, font totes dues de la confiança en tots els àmbits. L'experiència ens diu que les crisis se superen amb sentit comú, treball i bona gestió. Hem de posar-hi l'espatlla, acceptant i respectant principis i valors ètics, sabent que, al menys en part, el futur el fem nosaltres.

Avui tenim la sort de poder ser responsables d'un canvi d'actitud que suposi un canvi de paradigma. Avui encoratgem a joves estudiants a que facin un pas endavant i ens salvaguardin les nostres necessitats futures. Avui, felicitem el seu esforç per ser bons professionals. Avui, també, ens toca recordar-los que això és tot just el primer pas d'un llarg camí que molt sovint és ple d'entrebancs i de sorpreses.

Amb això no vull ser inductor del desànim. Ans el contrari: crec en tots vosaltres, estudiants. I hi crec per tantes i tantes hores que heu dedicat a ser bons estudiants i millors persones. Però també heu de saber que des d'ara us integreu en el millor dels projectes: la construcció d'una societat més justa i equilibrada on tots i totes tinguin els mateixos drets, sigui quina sigui la seva economia, el seu sexe, la seva religió o el seu origen. Una societat oberta al món.

Luís Huete, professor d'IESE, sol reflexionar a l'entorn d'un proverbi xinès que diu "La recepta per una vida amb dividends consisteix en tenir algú a qui estimar, quelcom per fer i quelcom que esperar". Segons ell potser els dos primers ingredients de la recepta ja els tenim, però es probable que necessitem un quadern sencer en blanc per a poder imaginar i escriure com esperem ser feliços la resta de la nostra vida i, només si som fermes en la resposta, tindrem la clau per gestionar l'èxit i el fracàs quotidians i gaudir de la construcció del nostre projecte personal.

Segons el professor Huete no hem d'oblidar mai que el futur comença avui. Que les travesses més llargues s'inicien amb el primer pas i que continuen per la convicció en cloure-les. No hem d'utilitzar la paraula impossible, i ens hem de deixar portar pels nostres millors somnis. Com diu textualment el professor "Fes que et brillin els ulls!"

Amics, professorat, alumnes, familiars, autoritats, dirigir-me a tots vostès des d'aquesta tribuna ha estat un honor immerescut però que en cap cas podia refusar. Jo sóc només un home de família, un directiu, un amic, un membre de la comunitat que, per convicció, creu que tots i cadascun de nosaltres tenim el dret i el deure de participar activament –amb petits grans de sorra– en fer del nostre entorn proper un espai digne de nosaltres mateixos. Amb molts i petits gestos, el món caminarà inevitablement a l'èxit.

Gràcies a tothom per escoltar-me.

Gracias a todos por escucharme